

متن پرسش

بسم الله الرحمن الرحيم سلام استاد عزیز: ۱. یک مشکلی دارم و قصد ترک این عادت بد را دارم ولی به شک افتاده ام؟ من وقتی مطلبی یاد می‌گیرم با تمام خلوص سعی در برطرف کردن آن در وجودم می‌کنم و وقتی می‌بینم دیگران اشتباه مرا می‌کنند و به هلاکت می‌افتند عذاب می‌کشم پس سعی می‌کنم آنها را راهنمایی کنم که به جدل کشیده می‌شود البته جدل بدون دعوا ولی به هر حال شخص مکدر می‌شود. بعضی موارد هم کج فهمی یا تفسیر به رای آیات و احکام را با اینکه تخصصی ندارند در یک جمع مطرح می‌کنند که باعث شکنجه درونی من و عکس العمل من ولی خالصا برای رضای خدا می‌شود. با اینکه می‌دانم در خانواده همه مرا سرزنش می‌کنند که چرا حساس می‌شوم. ولی الان که می‌خواهم سکوت کنم، می‌گویم نکند اشتباه می‌کنم و این کار من جدل نیست و نهی از منکر است و آنکه در درون من مرا امر به سکوت می‌کند و می‌گوید تو اول خودت را درست کن چکار به بقیه داری، شیطان است؟ و ندایی دیگر در درونم می‌گوید تو به کارت ادامه بده، سخن حق زدن به مذاق بقیه خوش نمی‌آید و حرف حق زدن تحمل سختی را هم دارد، مگر کم به امیر المومنین (ع) توهین کردند که سعی در برقراری حق داشت. ۲. اگر می‌شود سخنرانی یا کتابی را برآیم معرفی کنید که تشخیص دهم کجا باید حرف بزنم و کجا نه و چقدر باید با سخن ناحق مبارزه کرد؟ از ته دل حلالم کنید که وقت شریف شما را گرفتم، شنیدن صدای شما و پیام شما برایمان شده دلخوشی به پیام یک انسان بزرگ به یک انسان حقیر که هیچ استاد و راهنمایی جز خدا ندارد.

متن پاسخ

باسمه تعالی: سلام علیکم: این که اطرافیان دلسوز جنابعالی متذکر اشکالات روش شما می‌شوند را؛ بپذیرید. پیشنهاد می‌شود توصیه‌های امیرالمؤمنین «علیه‌السلام» به فرزندشان را دنبال کنید. موضوع در کتاب «فرزندانم؛ این چنین باید بود» بر روی سایت هست. موفق باشید